

РЕШЕНИЕ

№ 27242

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **8335** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисия за противодействие на корупцията, чрез юрк. В. Р., срещу Решение № 2633 от 03.06.2024 г. по НАХД № 17623/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 99-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № НП-121 от 06.10.2022 г., издадено от заместник председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество относно наложено на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) на Г. В. Г. административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (отм.).

Касаторът излага доводи, че установената фактическа обстановка е подробно и ясно описана, както в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), така и в НП, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и правилно приложение на материалния закон. Поддържа допуснати от СРС съществени процесуални нарушения, като визира разпоредбата на чл.134 от НПК и сочи приети от съда доказателства на чужд език, недопустимо коментирани в решението. Излага доводи, че макар срокът за подаване на декларация чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ

(отм.) за 2021 г. да изтича на 16.05.2022 г., то задължените лица могат да я подадат, считано от първи януари, което Г. не бил сторил, независимо, че заема длъжността „общински съветник“ от 2019 г. и е наясно със законовите си задължения за подаване на декларация. Счита, че намерената от районния съд за приложима към настоящия случай разпоредба на чл.28 от ЗАНН обезсмисля съществуването и приложението на специалния закон и не постига индивидуалната и генерална превенция на административното наказание. Намира нормата на чл.28 от ЗАНН за неприложима към защитените от ЗПКОНПИ (отм.) обществени отношения, тъй като характерът на засегнатите отношения изключва приложението на маловажен случай. Поддържа липса на обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид, които били формални и не поставяли изискване за настъпване на определен противоправен резултат – обстоятелство, което неправилно било съобразено от СРС, както и мотивите и подбудите на нарушителя. Обществената опасност на деянието била отчетена от законодателя чрез въвеждането на високи глоби. Касаторът претендира решението на Софийски районен съд да бъде отменено и делото да се върне на районния съд поради допуснатите съществени процесуални нарушения или алтернативно, наказателното постановление на комисията да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Ответникът Г. В. Г. не взема становище.

Софийска градска прокуратура, представлявана от прокурор Радослав Стоев, дава заключение за неправилност на обжалваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, XVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити, при спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН и при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Като е тълкувал разпоредбите на чл.38, ал.1, т.2, вр. чл.35, ал.1, т.2, вр. чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ (отм.), СРС е приел от материалноправна страна, че жалбоподателят Г. Г. е задължено лице по смисъла на чл.6, ал.1, т.32 от ЗПКОНПИ (отм.) в качеството си на общински съветник, поради което е следвало да подаде ежегодна декларация за придобитото имущество, получените доходи, дадените обезпечения и направените разходи в страната и в чужбина по чл.37, ал.1, т.1-11 от ЗПКОНПИ (отм.) през 2021 г. до 16.05.2022 г. Вместо това, декларацията била подадена със закъснение, едва на 22.08.2022 г. Въз основа на доказателствената съвкупност е намерил за доказано вмененото на лицето нарушение.

Независимо от установеното, СРС е изложил пространни мотиви защо в конкретния случай следва да се приложи институтът на маловажност по чл.28 от ЗАНН. На първо място, тъй като задължението било изпълнено, макар и със закъснение, като това е

станало преди издаване на обжалваното НП. В допълнение е установил обстоятелства, които могат да се приравнят към изключителните такива (сериозно заболяване и смърт на близък човек), които, ако не оправдават действията на нарушителя, то поне толкова занижават степента на обществена опасност на извършеното, че са налице основания за приложение на чл.28 от ЗАНН, респ. случаят е маловажен и съществено се различава по степен на обществена опасност от други нарушения от същия вид.

За да достигне до този извод решаващият съд е съобразил, че през месец март 2022 г. бащата на жалбоподателя Г. е бил диагностициран с тежко онкологично заболяване - рак на белия дроб, поради което синът му е бил ангажиран изцяло с грижите за баща си, включително в началото на месец май 2022 г. са пътували до Република Т. за медицински манипулации, но в крайна сметка бащата е починал на 15.05.2022 г., което било прието много тежко от семейството и е довело до пропускане на жалбоподателя за подаването в срок на изискуемата декларация.

Въззивният съд е посочил, че визираните изключителни обстоятелства са се случили точно в периода на подаване на декларацията, а след смъртта, на семейството е трябвало време да се съвземе и на преден план въобще не са били задълженията за подаване на декларации. Преценил е този тежък и трагичен момент в живота на жалбоподателя като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, което води до много по-ниска степен на обществена опасност на извършеното в сравнение с обикновените случаи на деяния от този вид, където няма подобни злощастни събития. Изложени са мотиви, че жалбоподателят не е засегнал охраняваните обществени отношения, нито дори е създал опасност от такова засягане. Като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство е посочено, че нарушението е първо за жалбоподателя, а мотивите и побудите за извършването на дадено нарушение следвало да бъдат отчетени в светлината на обществената опасност на деянието и на дееца и да бъдат съобразени на плоскостта на смекчаващите отговорността обстоятелства, още повече като се има предвид, че след като контролните органи са започнали проверка, жалбоподателят е разбрал своята грешка и в най-кратък срок я е коригирал.

Допълнителни аргументи съдът е намерил в принципа на пропорционалност между деянието, последиците и предвидената санкция, установен в чл.35, ал.3 от НК - изискване за съответствие на престъплението и наказанието, в чл.36 от НК - относно целите на санкционирането, уредени и в чл.12 и чл.27 от ЗАНН. По тези съображения съдът е съобразил съответствието между липсата или незначителността на вредните последици и предвиденото наказание. Намерил е, че наложената глоба в размер на 1000 лв. не следва да се определя като незначителна, дори и представляваща законов минимум, тъй като се явява несъразмерна с тежестта на извършеното и представлява противоречие с посочения принцип на пропорционалността.

В заключение е приел, че предупреждение по чл.28, ал.1 от ЗАНН в пълна степен би осъществило указаните в чл.12 от ЗАНН превантивни цели - най-вече да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред, а като е сторил друго, наказващият орган е издал незаконосъобразно наказателно постановление, което следва да бъде отменено.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

На основание чл.220 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН, касационната инстанция възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка:

На 19.07.2022 г. свидетелят Р. К. - старши инспектор в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ извършил проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници ежегодни декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (отм.) да подават ежегодни декларации относно придобитото имущество, получените доходи, дадените обезпечения и направените разходи в страната и в чужбина по чл.37, ал.1, т.1-11 от ЗПКОНПИ (отм.) през предходната календарна година в срок до 15 май на текущата година.

При проверката било установено, че жалбоподателят Г. В. Г. - заемаш длъжност общински съветник в [община], не е подал пред КПКОНПИ в законоустановения срок до 15.05.2022 година включително (в случая до 16.05.2022 г., тъй като 15 май било неделя) ежегодна декларация за придобитото имущество, получените доходи, дадените обезпечения и направените разходи в страната и в чужбина по чл.37, ал.1, т.1-11 от ЗПКОНПИ през предходната 2021 г. Декларацията е била подадена със закъснение на 22.08.2022г.

Срещу жалбоподателя бил съставен АУАН № ПР-504 от 22.07.2022 г. за нарушение на чл.38, ал.1, т.2, вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ (отм.), въз основа на който било издадено атакуваното Наказателно постановление № НП-121 от 06.10.2022 г.

Касационният съдебен състав споделя доводите на СРС, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Според чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм.) лицата, заемачи висши публични длъжности подават декларация за имущество и интереси ежегодно до 15 май – за предходната година (чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм.).

Съгласно чл. 6, ал.1, т. 32 от ЗПКОНПИ (отм.) лица, заемачи висши публични длъжности по смисъла на този закон, са: кметовете и заместник-кметовете на общини, кметовете и заместник-кметовете на райони, председателите на общинските съвети, общинските съветници и главните архитекти на общините и районите.

Безспорно е обстоятелството, че Г. В. Г. е заемал длъжност общински съветник в [община], поради което същият е имал задължение да подаде декларация до 15 май за предходната година (в случая до 16.05.2022 г.), което не е сторил.

В производството пред СРС е представен документ на чужд език, издаден на 06.05.2022 г., от NEW CENTURY UNIVERSITY PRIVATE GASIOSMANPASA HOSPITAL – MEDICAL LABORATORY EXAMINATION R. REPORT MEDICAL PATHOLOGY, на името на В. Г., [дата на раждане] , с диагноза: LIVER, TRUCUT BIOPSY CARCINOMA METASTASIS.

Липсата на превод на този документ съгласно чл.134 от НПК не представлява съществено процесуално нарушение, обосноваващо на самостоятелно основание отмяна на обжалваното решение на СРС по смисъла на чл.348, ал.1, т.2, вр. ал.3 от НПК. Това е така, тъй като съдържащата се в него релевантна информация може без затруднение да се извлече от съдържанието му – касае се за медицински документ, обективизиращ резултати от лабораторно изследване на В. Г., [дата на раждане] , които потвърждават диагнозата: рак на черния дроб. Разминаването в органа от тялото на установените злокачествени метастази (бял или черен дроб) не може да обоснове извод, различен от този, до който е достигнал районният съд. Налице е съвпадение

между имената и датата на раждане с представен препис – извлечение от акт за смърт от 17.05.2022 г. на Столична община – район „Л.“, според който В. Т. Г., [дата на раждане] , е починал на 15.05.2022 г. Приложен е паспорт на името на Г. В. Г., удостоверяващ двукратно преминаване на лицето през м. май 2022 г. през турски ГКПП КАРИКУЛЕ.

Съвкупната преценка на така събраните по делото доказателства обосновано е навела районния съд на извод, че тези обстоятелства (сериозно заболяване и смърт на особено близък роднина на 15.05.2022 г.) установяват по несъмнен начин наличие в конкретния случай на изключителни обстоятелства, които са се случили точно в периода на подаване на декларацията и толкова занижават степента на обществена опасност на извършеното, че са основание да се приеме, че случаят е маловажен и съществено се различава по степен на обществена опасност от други нарушения от същия вид.

Както правилно е отбелязал въззивният съд, обществената опасност на установеното нарушение не следва да се разглежда отделно от фигурата на неговия извършител. Именно в тази връзка са изложените от СРС допълнителни доводи относно мотивите и подбудите за извършване на дадено нарушение, а не както неправилно се сочи в касационната жалба, че въззивният съд счита, че следва да се установят мотивите и подбудите на извършителя. Подобни доводи, както и, че съдът приема липсата на допълнителни вреди като смекчаващи отговорността обстоятелства, не се съдържат в обжалваното решение. Изложените в него мотиви за необходимост да се съобрази съответствието между липсата или незначителността на вредните последици и предвиденото наказание са във връзка с съображенията на районния съд по приложението на чл.35, ал.3 и чл.36 от НК - относно целите на санкционирането, както и на чл.12 и чл.27 от ЗАНН.

Разпоредбата на пар.1, ал.1, т.4 от ДР на ЗАНН сочи за „маловажен случай" този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

Съответно на визираното легално определение районният съдия е коментирал липсата на вредни последици независимо от формалния характер на нарушението. Споделима от касационната инстанция е и направената от районния съд привръзка между целите на санкционирането и принципа на пропорционалност между деянието, последиците и предвидената санкция, които мотиви не следва да се преповтарят съгласно чл.221, ал.2, изр.2 от АПК.

Житейски нелогични са очакванията на касатора за подаване на декларацията чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (отм.) за 2021 г. веднага след новогодишните празници, доколкото срокът започвал да тече, считано от първи януари на следващата година. Противно на твърденията в касационната жалба, специалният ЗПКОНПИ (отм.) не съдържа забрана за приложение на института на маловажността, изрично уредена в други случаи (напр. чл.415в, ал.2 от КТ).

Районният съд е направил дължимата индивидуална преценка на всички обстоятелства по конкретния случай и е достигнал до правилен извод за неговата маловажност по смисъла на чл.28, ал.1 от ЗАНН, вкл. като е съобразил, че се касае за

първо нарушение, което е отстранено веднага след осъзнаване на пропуса, при наличие на множество смекчаващи отговорността обстоятелства, които го отличават от обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Предвидената в разпоредбата на чл.173, ал.1 от ЗПКОНПИ (отм.) глоба в размер на 1000 лв. се явява несъразмерна с тежестта на конкретното нарушение, което разкрива признаци на по-ниска степен на обществена опасност. Настоящият касационен състав на АССГ е имал повод многократно да изрази становище, че за извинимо следва да се приеме такова закъснение, което е съпътствано от обективни причини, които реално са попречили на задълженото лице да подаде декларацията в срок, каквито обективни причини в случая са установени и доказани.

По изложените съображения и като е достигнал до извод, че предупреждение по чл.28, ал.1 от ЗАНН в пълна степен би осъществило указанията в чл.12 от ЗАНН превантивни цели - да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да въздейства предупредително върху останалите граждани, районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила на основание чл.221, ал.2 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Недопустимо съгласно чл.227, ал.1 от АПК е искането за касатора за връщане на делото за ново разглеждане от районния съд предвид предходна отмяна на решение на СРС по КНАХД № 9739/2023 г. на АССГ.

При този изход на спора ответникът по касация има право на разноси, но поради липса на искане в тази насока, разноси не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XVIII Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 2633 от 03.06.2024 г. по НАХД № 17623/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.